

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kong Harald og Ansgar. Rim-Blade af Danmarks Kirke-Bog til Jubel-Aaret

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 11. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1826_436A-txt-shoot-idm904.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Vi kom til et Vand, der flød en Holk,
Det Skib, sagde Theut, monne skjule
Forældrene nye til alle Folk,
Til Dyr og til flyvende Fugle!
Dem bjergede Gud, af stor Miskund,
I Arken, saa kaldes den Færge,
Da Fiskene, som paa Havets Bund,
Gik over de høieste Bjerge!
Der frelstes i Alt kun fire Mænd,
De havde sig hver dog en Kvinde,
Af dem der paa Jord blev Folk igien,
Hvor de nu er alle at finde;
Der bjergedes og med dem et Par
Af alle de Dyr, man vil nævne,
Af Somme end fleer, som rarest var,
Og Alt hvad os Gud vilde levne!
Men, sagde jeg saa, hin sorte Ravn,
Og *Duen* derhenne med Bladet,
Hvor kommer de fra, hvem gjør de Gavn,
Hvem har dem saa udenbords madet!
Det, mumled min Skjald, er Odæns Ravn,
Berg-Elmer han stikker histinde!
Ja vist, sagde Theut, du veed hans Navn?
Lad høre, hvad hedder hans Kvinde?
Det veed ikke jeg, men *No* hedde han,
Og Sem, Cham og Japhet hans Sønner;
Han bjergede den Ravn fra Riseland,
12Men ilde den Rovfugl ham lønner,
Han sagde: see ad, er Jorden tør,
Og bring mig der Bud om tilbage!
Men Ravn slider Liig, nu end som før,
Og kalder det kronede Dage!
Saa *Duen* ei her, hun kommer glad,
Mod Aften tilbage til Arken,
Og bærer i Mund som Brev et Blad
Af hvad der nu grønnes paa Marken!
Har Skov-*Duen* ei, i Dane-Land,
Som bygger saa trofast sin Rede,
Og kurret i Løn for dig et Gran,
Om hvad vel det Blad monne hede?
Da blussed min Skjald, og mæled høit:
Før I finge Bogen at læse,
Som drive nu Spot med Daner drøit,
Hvad lugtede da eders Næse?
Hvad Andet end Liig, som Ravnens sleed,
Og Røgen af brændte Indvolde!
Vi Daner, om end kun lidt vi veed,
Dog førde lidt meer udi Skjolde!
Thi dril os ei saa, Du Tydske Mand,
Som Katten man træder paa Hale!
For Tunge ei hold din hvasse Tand,
Om mærke vi skal paa din Tale!
Den *Due*, jeg meen, saa mange Mil
Vel flyver fra Ege og Graner,
Som ogsaa hun fløi fra Bøg og Pil,
Men kurred dog ogsaa for Daner,
Om alle de Folk, paa Jorden boe,
13Som du vel maa vide fuldbedre,
Nedstammer fra ham, du kalder No;
Thi Daner var og vore Fædre,
Og er det end dumt, vi dog det saae,
Som Ordet mon lyde fra Odæn:
Hvert Æble fuldlangt man trille maa,
Før meer det ei smager ad Roden!
Herover blev Theut i Hug saa gram,
Han vilde ei meer mig ledsage,

Naar ikke min Skjald, med alt hans Kram,
I Herberget lodes tilbage!
Deri jeg mig fandt, dog Skjald, i Nord,
Mon agtes for Konninge-Øie,
Hvo Fingeren stak, som Dan, i Jord,
Har lært efter Folk sig at føie!
Om alle de Tegn, paa Kirke-Væg,
Jeg hørde da Talerne lange,
Vel stundom lidt tør mig faldt den Præk,
Jeg tænkte: gid det var paa Sange!
Fuldmeget iblandt for mig løb rundt,
Saa ikke jeg kunde det samle;
Dog tykdes mig Alt saa sandt og sundt,
Som fyndigste Ord af de Gamle!
Saa lærde mig da den Bibel-Tolk,
For *Bibel* saa kaldte han *Bogen*,
At kiende med Skiel et eget Folk,
Som bode langt øster i Krogen;
Saa underligt Folk, saa galt og godt,
Vist haver ei Mage paa Jorden,
Men kjender igjen man Stort i Smaat,
14Man finder vel Frænder i Norden!
Mig underligst var det røde Hav,
Slet ikke for Bølgerne røde,
Dem kiende vi grandt, men for den Stav,
Som der lagde Hjelmene øde!
Der, tykdes mig, klart Guds Haand jeg saae,
Hvor Hyrderne mægted at bunde,
Mens Kæmperne sank som Stene graa,
Og ginge med Djærvhed til Grunde.
Saa ganger end Holk med Lyst i Bad,
Hvor Strøm over Skiæreene bruser,
Saa kløves endnu, med Aare-Blad,
Den Bølge, Staal-Hamren ei knuser!
Hvad mest jeg besaae, var Herrens Huus,
Kong Salomon lod det opbygge,
Det lignes vel seent med Steen og Gruus,
Enddog det er nu kun en Skygge!
Saa tykdes mig Alt, i Christenhed,
At stile saa smaat, efter Haanden,
Paa hvad som en Sky fra Bjerget gleeed,
Og taarned fuldbradt sig i Aanden!
I Grunden mig var, dog kvær jeg tav,
Naar ei jeg med Skjalden var ene,
Den Kirke i Mæntz en Tempel-Grav,
Med deilige Rune-Stene,
Og Paven i Rom, for sig vel god,
Slet ikke med Aaron at ligne:
En Ypperste-Præst af Kiød og Blod,
Som vil os med Haanden velsigne!
Med Tiden, engang, det skeer jo vist,
15Men ikke ved Menneske-Hænder,
At Templet, hos dem, der troe paa Christ,
Haandgribelig stort sig fuldender!
Det skiønned jeg paa den høire Haand,
Hvor Christi Bedrift var aftegnet,
Thi Legeme der var født af Aand,
Om rigtig hans Æt er udregnet!
Vel Konger for ham maa bøie Knæ,
Hvem Englene tjene saa gierne,
Og plantede han paa Jord et Træ,
Maa Toppen vel naae til hans Stierne!
Ja Mage til Mand var ei paa Jord,
Og været der har han tilvisse,
Thi, sagde min Skjald, var mit hans Ord,
Da hviled hans Aand paa min Isse,

Og jeg lægger til: var Ordet Løgn,
Som lyder om Christ over Lande,
Da fødes ei den i noget Døgn,
Som finder paa Jorden det Sande!
Han rørde mig mest, i Krybben lagt,
Som Rede gav Himmelens Ørne,
Og saa, hvor han stod, i Purpur-Dragt,
Taalmodig, med Kronen af Tjørne!
Paa Svøbet dog ei, paa Saar og Blod,
Min Tro og mit Haab tør jeg grunde,
Men kun paa det Ord, at han opstod,
Som lyder fra reneste Munde:
Fra Munde i Flok, der sang hans Priis,
Naar Hjertet for ham maatte briste;
Ei køber saa dyrt man Paradis,
16 Af hvem der gav Orme det Sidste!
Ei kunde for Christ de gaae i Død,
Der saae ham i Hulen begravet,
Var ei han med Glands, af Jordens Skiød,
Opsteget, som Solen af Havet!